

Rybaření

vesele i vážně

Milí čtenáři a příznivci Petrova cechu!

Další rybou, na kterou se zaměříme, je **okoun říční**. Zástupce řádu ostnoploutvých z čeledi okounovitých zná jistě každý rybář. Dvě hřbetní ploutve, olivově zelené boky s černými pruhy a tmavým hřbetem. Břišní, řitní a ocasní ploutve červeně zbarvené, to jsou typické znaky této nádherné ryby.

text: Zdeněk Hofman foto: autor, Lenka Hofmanová ilustrace: autor

Zimní úlovek okounka na marmyšku

Okoun je pověstný svojí pichlavostí. V ohrožení se naježí a hrozí popíchnání od trnů na hřbetní ploutvi. Pichlavé má navíc i prsní ploutve včetně výběžku na skřelích. Jako kluk jsem si na svého prvního okouna musel nějakou dobu počkat. V našem obecním rybníku totiž žádní nežili. O prázdninách jsme s rodiči vyrazili na ÚN Orava, kde mi zabral na žízalu. Nebyl to žádný prcek, měřil poctivých pětatřicet čísel. Splávek chvilku poskakoval na hladině a pak se potopil. Zasekl jsem a po krátkém souboji byl můj první okoun u břehu. Jenže ouha! Když jsem chtěl svůj úlovek vyndat rukou z vody, naježil ploutve a bylo zle. Pořádně mi popíchal dlaň. Žízalu s háčkem měl navíc hodně hluboko. Snažil jsem se ho uchopit, jenže se mrskal a měl jsem strach, že mě znovu popíchá. „Co jsi za rybáře, když se bojíš chycené ryby,“ řekl mi místo pozdravu rybář, který šel okolo. „Musíš ho chytit takhle za hlavu a pevně držet, pak tě nepíchne,“ ukazuje mi. Souhlasně pokyvují hlavou a peánem vyndávám háček. „Toho už nepouštěj, vezmi ho domů a řekni mamince, ať ti ho upraží na pánvi.“ Od té doby se už okounů nebojím.

Vzpomínky pana Bárty

Pichlavou okouní historku z dětství mi vyprávěl i Josef Bárta z Komořan. Známa vltavská vydra prohánil šupinaté potvůrky už přes sedmdesát let. Jako kluci se ve Vltavě často koupali a přitom chytali i ryby. Sedli si proti proudu, roztáhli nohy a rybičky jim samy vplouvaly do trenýrek. Pak stačilo nohy přirazit a ryby chytit do ruky. Byla to prý výborná zábava, ovšem až do chvíle, kdy připlavalo hejno malých okounů. To prý bylo křiku!

Jak se loví okoun

Koncem sedmdesátých let jsem často navštěvoval nově napuštěnou ÚN Rozkoš u České Skalice, kam jsem to měl z domova necelých 30 km. Několik sezon se zde

okouni drželi v čele rybářské hitparády a rybáři zažívali hotové orgie. Při úspěšných výpravách jsem během dopoledne chytil běžně 20–30 ryb!

Okouna můžeme lovit prakticky všemi způsoby. Mezi nejoblíbenější patří bezesporu plavaná nebo přívlač. Okoun bere nejlépe na žízaly nebo živé rybičky. Sportovní rybáři preferují pochopitelně přívlač, ta však byla v minulosti povolena na mimopstruhových revírech až od září. Při lovu na umělé nástrahy používám rotačky, plandavky, gumové rybičky i malé wobbler, vlastně vše, co trh nabízí. Okouni dobře reagují na červenou barvu, kterou volím zejména u rotaček a plandavek. V minulosti (1970–1990) byla velmi oblíbenou nástrahou rotační třpytka Cyankali Ryna